

Maxine Kopsa AUTHENTICITY

OK. Wacht. Rustig aan.

Zojuist heb ik uit veiligheidsoverwegingen nieuwe sneakers gekocht voor in de woestijn. We zijn op weg naar onze afspraak met V. in Joshua Tree voor een rondleiding langs de testsites en ik wil

geplast hebben voor we daar aankomen.

We stoppen bij een benzinestation, vullen de tank, waarom ook niet, en er wordt ons verteld dat het toilet buiten gebruik is. Ik spoed me naar de naastgelegen deli (in de woestijn zo'n 3 minuten rennen), en vraag de vrouw met het naar achteren getrokken haar

en schort, naar beneden getrokken lippen, of het mogelijk is gebruik te maken van de wc (ben mezelf te bewust van mijn te nieuwe, te lichtgevend oranje en gele new balances). Ze kijkt me aan, zonder ook maar een haar op haar kin te bewegen, lijkt zelfs haar lippen niet te bewegen als ze zegt dat ze wel een natte doek voor me heeft.

En ik staar terug terwijl mijn gedachten in sneltreinvaart de verschillende opties overwegen omtrent de mogelijke toepassing ervan, dat hij nat is, of ik geacht wordt erop te plassen en zo ja waar? En in plaats van te vragen wat ik met een natte doek moet zeg ik, herhaal ik simpelweg, of ik misschien gebruik mag maken van de wc. Ze kijkt me aan – nog steeds onbeweeglijk, als een uil – en herhaalt ik kan een natte doek voor je halen.

Ik ren terug, spring de auto in, klem mijn benen over elkaar, haal diep adem en hou het langer op dan goed voor me is. We rijden naar de volgende plek waar zich mogelijk wel een wc bevindt. Een kwart mijl verder langs de enige weg, deze keer bemand door twee personen en licht en groot. Ik stel ze dezelfde vraag. Een glimlach zegt tuurlijk en wijst naar achteren. Mijn vriendin volgt me naar binnen.

Een paar minuten later, ik ben klaar, sta ik opgelucht in de kiosk en mijn vriendin is aan het lachen met de bediende en ze vraagt hem hoe wist je dat ze Canadees is. Ze kijken me allebei aan. Hier hebben we het niet over ‘watercloset’ vertelt hij haar. Plotseling zie ik mezelf door de ogen van de uil, lichtgevend geschoeid, een beetje geaffecteerd vragen naar een plek om me te wassen, in Nergenshuizen, langs de snelweg en zij, nu minder een uil en meer beleefd, haar uiterste best aan het doen om het te begrijpen.

Blijkbaar vinden Canadezen de term ‘toilet’ vreemd. (Ik geef het toe, het zou nooit in me opkomen om iemand te vragen of ik het toilet mocht gebruiken, zelfs het opschrijven ervan voelt ongemakkelijk. Ook daar, bij de eerste stop, in de deli, wilde ik vooral niemand beledigen.) Gek genoeg, in één adem, in één woord, werd ik betrapt, mijn geschiedenis, mijn afkomst – waar ik mezelf niet eens bewust van was.

TRANSITIE

Toen ik Marcel Broodthaers' *Moi aussi*,

je me suis demandé si je ne pouvais pas vendre quelque chose et réussir dans la vie... herlas, moest ik denken aan Ben Kinmont... Aan mogelijke overeenkomsten, het afbreken van beperkingen, de inwisselbaarheid – maar niet betekenisloosheid – van woorden en materiaal, aan alternatieve economieën en reflecties op arbeid.

In 1998 begon Ben Kinmont zijn project *Sometimes a nicer sculpture is to be able to provide a living for your family*. Zoals de titel suggereert is dit een project dat het onderscheid tussen een kunstwerk en de reguliere wereld ondervraagt en die afstand ook uiteindelijk wil verkleinen. Het project loopt nog. Hij kwalificeerde het als volgt:

I have started an antiquarian bookselling business to help support my family. The artwork is not the business itself, but the contribution to our cost of living. Because the business specializes in books about food and wine before 1840, it also provides a broader context in which to see domestic activity as meaningful. So far it has been successful.

De praktijk van Kinmont bestaat uit een reeks actieve voorvallen, ontmoetingen, events, publicaties, en gecreëerde tentoonstellingen. De gecreëerde situaties, die allemaal nauwgezet en consistent gearchiveerd worden, betrekken hemzelf en de gewillige participanten in een relatie. Door middel van wat Kinmont “catalytic texts” noemt, worden de parameters, of de setting van deze situaties bepaald. Dit kan variëren van Kinmonts bereiding van wafels voor het ontbijt tot de afwas doen in een museum of het aangaan van een gesprek op straat en de toehoorder, gesprekspartner, wie dan ook zijn hulp aan te bieden. Deze katalytische teksten kunnen, bijvoorbeeld, publiekelijk toegankelijk worden gemaakt in de vorm van flyers. Hier een geredigeerd voorbeeld:

Perhaps. Slow down. [...] We have come to something else, on our way to buy groceries, to see more art, or to visit a friend for a cup of coffee. These pathways sometimes cross, as ours have today [...]. I am asking you to help me bridge the gap which separates the

art world from the non-art world. [...]
– “Forse. Rallenta.” “Perhaps.
Slow down.”

De katalytische tekst lijkt in eerste instantie op een reële oproep. Maar de vraag blijft: Is Kinmont, met deze schijnbaar genereuze uitnodiging om in discussie te treden, werkelijk geïnteresseerd in een uitkomst die hij zelf niet tot stand heeft gebracht? Staat hij daadwerkelijk open voor het authentieke engagement van een buitenstaander? Of, *lijkt het alleen maar* of Kinmont zijn auteurschap wegcijferd? En als laatste het geval is, is het eigenlijk wel mogelijk om je eigen auteurschap op te heffen? Om ergens de auteur van te zijn en tegelijkertijd niet?

ACTIE

Kinmont heeft het werk van anderen aan me geïntroduceerd, anderen die zich op de grens begeven tussen werk en non-werk, te weten kunstenaars Christopher D’Arcangelo en Peter Nadin. Beiden onderzoeken noties omtrent waarde en afwezigheid; je zou zelfs kunnen stellen dat ze beiden probeerden tegelijkertijd aanwezig en niet aanwezig te zijn. In relatie tot zowel auteurschap, als de status van het object, vroegen ze zich af of het mogelijk zou zijn om in twee staten tegelijk te verkeren of tegelijkertijd twee dingen te zijn. Handelingen worden in bepaald opzicht tot woorden, woorden tot handelingen: Chris D’Arcangelo schreef ooit:

*When I state that I am an Anarchist,
I must also state that I am not an
anarchist, to be in keeping with
the (- - - -) idea of Anarchism.
(With Anarchism written upside down).*

Tijdens een conversatie, op 22 oktober 1997 gepubliceerd in Kinmonts Antinomian Press project, Project Series: Chris

- ① D’Arcangelo, vraagt Ben aan Peter wat hij en Chris aan het doen waren in de woningen van mensen en hoe deze bewoners dachten over waarde en functie en de kunstinstallatie. Peter antwoordt dat het niemand behalve henzelf uitmaakte of de muren en plafonds die ze maakten nou wel of geen sculpturen waren, maar gewoon dat ze functioneerden en op tijd klaar waren.

Maar er waren wel uitnodigingen, merkt Ben op:

Nine days of work:
912 sq. ft. 38’ x 24’
Function by Louise Lawler

Design by function

Execution by Peter Nadin and
Christopher D’Arcangelo*

Materials: Celatex, Drywall,
Lath, and Nails

Purchased by Louise Lawler

The product of nine days work
may be seen on January 23rd
and 30th, 1978, between 3:00
and 6:00 at 407 Greenwich St.
N.Y.C., 3rd floor, front.

Peter zegt: nou, inderdaad en dat hij denkt dat het *een* soort onderzoek betrof naar het verschil tussen een gipsplaat en een gipsplaat als sculptuur – ging het om iets van een galerie of museum bij benadering of iets fundamenteel anders? Dit, legt hij Ben uit, in een tijd waarin Flavin naar de bouwmarkt ging voor zijn fluorescerende tl-buizen, Daniel Buren bezig was met zijn strepen en Ryman alleen maar witte schilderijen maakte.

Five and a half days work:
2,548 sq ft., 22’ 11’ x 10’,
12 ½’ x 6 1/2’ x 10’,
12 ½’ x 6 ½’ x 10’

Function by Jeane, Philip,
Nia and Ann Harper

Design by function

Execution by Robert Jeniger
and Christopher D’Arcangelo*

Materials: Plaster And Latex paint

Purchased by Jeane and
Philip Harper

The product of five and
a half days work may be seen
on January 17th, 1978, between
10:00 am. and 5 pm. at 166
½ East 81st St. N.Y.C.

*We have joined together to execute functional construction and to alter or refurbish existing structures as a means of surviving in a capitalist economy.

Peter Nadin and Christopher D’Arcangelo can be contacted to execute future works at:
84 West Broadway N.Y.C.,
N.Y. 10012. Tel. 966-6139

Peter zegt dat hij en Chris muren schilderen, erover nadachten, en dat vervolgens bediscussieerden. En daarbij vroegen ze zich af: waar zit het hem nou eigenlijk verschil tussen wit op wit schilderen op een muur of op doek als er geen transcendentie van het object plaatsvindt?

Na een aantal jaar dergelijke constructies geproduceerd te hebben, openden Peter en Chris dat “ding”, zoals Peter het noemt, op West Broadway. De opzet, vertelde hij Ben, was bedoeld om uitdrukking te geven aan het idee dat je zeg maar een muur hebt, maar, legt hij uit, wat doe je er vervolgens mee? Dus ging de galerie van start (ook omdat Nadin een visum nodig had) met een cumulatief beginsel waarbij de al bestaande relaties, de samenwerkingen en de dwarsverbanden die binnen een bepaalde gemeenschap plaatsvonden, benadrukt werden. Iedereen die iets aan de muur wilde hangen reageerde daarmee op wat anderen al hadden opgehangen. Of, zoals op de groeiende uitnodiging te lezen was: “The work shown in this space is a response to the existing conditions and / or work previously shown within this space.” Met elke show werd de uitnodiging letterlijk langer om ruimte te bieden aan het nieuwe hoofdstuk van de zich voortzettende geschiedenis van de galerie. De eerste stap was een nieuw constructiewerk, in de trant van de eerdere huishoudelijke structuren. Er moest een muur gebouwd worden. Toen deze klaar was werd hij op dezelfde manier aangekondigd als de voorgaande constructiewerken en op 9 november 1978 geopend op de locatie aan West Broadway (deze keer werd “de functie” verzorgd door Peter Nadin). Destijds deed Chris D’Arcangelo installatiewerk voor Daniel Buren. Zo vermengden ideeën over arbeid, betaling, waarde

en kunst zich eenvoudig tot potentiële vraagstukken die in en door de galerie, en de eerdere constructiewerken, aan de kaak werden gesteld. Het was dan ook toepasselijk dat Buren op 12 december opende als de tweede tentoonstelling van de galerie, met een werk getiteld *FOLLOWING AND BE FOLLOWED*.

Uiteindelijk, na shows van Sean Scully, Jane Reynolds, Peter Fend en Rhys Chatham, werd de galerie ergens na mei 1979 gesloten. Deze heeft zo’n acht maanden tot een jaar bestaan – tot Chris zelfmoord pleegde – en dat was het dan, zegt Peter. Aanwezigheid en afwezigheid bleven van cruciaal belang voor D’Arcangelo, de poging om zowel aanwezig *en* niet aanwezig te zijn, zowel medeplichtig als subversief met betrekking tot het heersende systeem. Hij werd bijvoorbeeld uitgenodigd voor tentoonstellingen maar niet genoemd (als een lege ruimte op de uitnodiging); of hij nodigde iemand anders uit in zijn plaats. Hij haalde Rudi Fuchs, toen directeur van het Van Abbemuseum, over om de museumzalen leeg te halen, om alles wat er destijds was opgesteld te verwijderen en te vervangen door alles wat de bewoners van Eindhoven graag in hun museum wilden zien of hebben. Uiteindelijk was het toch ook hun museum. Het project is nooit afgemaakt, al schijnt het in voorbereiding te zijn geweest ten tijde van Darcangelo’s overlijden.

AUTHENTICITEIT

We nemen een veganistische lunch in Natural Sister’s Cafe in Joshua Tree terwijl we wachten op Neil Doshi en Vanesa Zendejas. Mijn glanzende sneakers voelen zich gelukkig weer thuis in deze wereldse setting. Neil heeft net de eerste publicatie voor de High Desert Test Sites afgemaakt – we waren twee dagen geleden bij de boekpresentatie op de opening van de LA Art Book Fair. En Vanesa is een kunstenaar, ze werkt voor Andrea Zittels onderneming A-Z West, een doorlopend project of, beter nog, een ‘*instituut voor onderzoekend leven*,’ dat deel uitmaakt van de High Desert Test Sites. Dat alles in naam van het koesteren van de productie van werk, gedachten, uitwisselingen en ervaringen om “iedereen uit te dagen hun definitie van kunst uit te breiden en ② nieuwe relevante gebieden aan te boren.”

We bezichtigen Zittels landgoed met Neil en Vanesa, inclusief de slaapwagens voor de residenten, de studio's, weefgetouwen, kippen, groenten, emmers (publieke wc's) en andere faciliteiten, zoals de communale keuken. Het is prachtig ontworpen, ruim opgezet, uitnodigend, en we voelen ons geïnspireerd als we weer in onze obsceen grote en witte 7-persoons SUV stappen om achter de Honda van Vanesa en Neil aan te rijden. Terug naar de snelweg, langs Sister's Cafe en rechtstreeks door naar het Institute of Mental-physics (of het Joshua Tree Retreat Center, ontworpen door Frank & son Lloyd Wright). We gaan diep de woestijn in, weg van het tegen-trificeerde Joshua Tree, en volgen een bochtige modderweg door de Yucca Valley, om na een uur aan te komen bij een plek, een *land*, een 640 acre groot toevluchts-oord van permacultuur in de woestijn dat, volgens Neil, beheerd wordt door "Garth".

We komen aan bij wat een ingang zou kunnen zijn. We gaan omhoog, slaan af en slaan nog een keer af, langs een VW-busje dat (voorgoed!) geparkeerd staat naast een structuur met een gootsteen. We parkeren in de buurt, onze gloednieuwe walvis van een auto steekt nu nog vulgairder af; tegen het heuvelig bruine eco-bewuste rotslandschap waar slechts her en der een duurzaam gecamoufleerde structuur te ontwaren valt. Dit zijn vermoedelijk de plekken waar de rest van de gemeenschap woont, werkt en kookt. We zitten behoorlijk hoog, op de piek van de rots, we kunnen ver over het plattere land uitkijken en zien rechts de hoek van een gebouw, iets dat er uitziet als een open balustrade.

ACTIE

Neil schuifelt voor ons uit, over een pad dat het grootste rotsblok schampt. En we komen aan bij... we komen aan bij... nou ja, we komen aan bij een ingang, een glazen deur, een betonnen gietvloer, schuifdeuren van muur tot muur, een onafgemaakte bovenverdieping, strakke hoeken, scherpe lijnen, zware metalen balken, een halfopen buitenruimte en een paar betonnen treden. Alles ingeklemd tussen twee massieve rotsblokken. Hij zegt, nou, dit is het dan: Connections. In 2012 lukt het Neil Doshi en zijn partner Scott Barry – hun ontwerpstudio heet Women – om Garth ervan te overtuigen dat

het opportuun is om een tijdelijke structuur op zijn grond te bouwen, een structuur die geschikt is om hun praktijk in te huisvesten. Zo dat zij, ongeveer een jaar lang, zouden kunnen wonen en werken te midden van de mobiele utopische gemeenschap die Garth op de een of ander manier leidt. Het plan bestond oorspronkelijk uit een bouwproject van 6 maanden om de structuur (studio-ruimte beneden, een woonruimte boven) te realiseren en er dan 6 maanden te werken. De bouwperiode aldus een directe reflectie van de werkperiode als ontwerpers – de fysieke en mentale inspanning opgesplitst in twee verschillende vormen van arbeid.

Inmiddels is het 5 jaar later. De manier waarop Neils schouders hangen is veelzeggend. En zijn woorden verhullen de desillusie niet. We probeerden hier iets te doen dat in eerste instantie bedoeld was als een tijdelijk woon-werk model, een idealistisch concept dat op onze eigen praktijk zou reflecteren, deze zou vormen, vertelt hij ons. Het moest een ingebede toevoeging worden binnen een bestaande utopische gemeenschap', niet zozeer in disharmonie daarmee, maar wel volgens een geheel eigen logica. Terwijl hij de linkerbovenhoek van de dubbel beglaasde schuifdeur aanraakt, zegt hij, weet je, Garth wilde afgeronde hoeken. Hij wilde dat alle hoeken rond zouden zijn; zelf heeft hij de afgelopen dertig jaar in een Teepee gewoond, dit bestaat nog maar net in beton. En hij zou de voorkeur hebben gegeven aan een camouflage-schildering op het raam hier. Er is zelfs een "Garth Green" dat we geacht worden te gebruiken, een typische kleur verf die iedereen gebruikt voor zichtbare delen van de bouwsels. We kijken hem wezenloos aan: om te voorkomen dat ze door drones worden herkend als permanente woningen, legt Neil uit.

thefirstyeariscalledconnectionsandisconceived.as is een door Scott en Neil geschreven en opgenomen verslaglegging van een aantal van de groepsbijeekkomsten, op dat moment nog hoopvol klinkende situatieschetsen, met de betrokken mensen, met het jonge ontwerpersduo en hun nog frisse buitenstaanders-blik. De regels en voorschriften van de open gemeenschap worden weliswaar meteen duidelijk, maar toch is de entry *Spring* een snapshot van een moment waarop alles nog gedaan lijkt te kunnen worden:

SPRING

Spring has arrived and Kilo an Emmanuel have a dinner at the dome site to welcome it. The smell of spinach and salmon crepes seems to travel through the entire valley and the elders show up just in time to eat.

Overflow seating at the meeting this Monday. Garth says it's the first time it's ever felt like a real community. Different groups report on their individual projects. Covering Nicodemouse's house, fixing the yurt, planting in the spring garden.

Welcoming two new members to the group, Pamela asks them for two weeks of silence, to listen and acclimate. Garth asks them to dress less militaristic and adorn themselves with color and sun necklaces. They own guns, which makes everyone a little uncomfortable and sparks a conversation about defense, revenge, us vs. them. No conclusion is met.

Waarschijnlijk ergens na de zomer van 2013, na het organiseren van een inzamelingsactie voor Garth, hem te hebben geholpen met plannen voor de toekomst, duurzaamheid voor de lange termijn, Connections te hebben opgezet tot het niveau dat ze zich realiseerden dat het eerder permanent dan tijdelijk zou zijn (en, wat ze dachten, een residency en gemeenschappelijke bibliotheek zou worden), begonnen de dingen voor Women in dit toevluchtsoord in de woestijn te veranderen. De eisen die Garth stelde met betrekking tot constructie en ontwerp, verplichtingen jegens hem en de anderen, het gevoel dat ze er niet thuis hoorden (Scott en Neil kwamen en gingen, terwijl de rest er woonden) maar toch probeerden bij te dragen aan het geheel, resulteerde in een onhoudbare situatie. Scott vertrok. Neil ging in zijn eentje verder, al doende lerend hoe te bouwen en met hulp van professionele vakmensen die gespecialiseerd waren in bestendigheid, in een poging positief te blijven.

VAN WC TOT TOILET

Connections is nu een galerie. Als we aankomen krijgen we een groepstentoonstelling te zien, compleet met gelamineerd persbericht. Dit is de eerste show (van een ④

gastcurator) en Neil weet eerlijk gezegd niet of hij nog door moet gaan. Het idee van een gemeenschappelijke bibliotheek hangt vaag in de lucht, als eventuele mogelijkheid... als... als sommige dagdromen over het oorspronkelijke plan teruggevoonden kunnen worden. Opgegraven. Een werkruimte voor Neil? ...nou, dat zit er waarschijnlijk ook niet in. Misschien een residency? Mogelijk. Maar daarvoor, om dat alles het daglicht te laten zien, moet er doorgegaan worden met de bouw.... En om door te gaan met bouwen moet je teruggaan, een paar jaar terug, tot de tijd waarin de harde realiteit van harde fysieke arbeid nog gedreven (verdreven) kon worden door wat als op papier een fantastisch plan leek. Zeker, misschien is er al teveel gebeurd tussen het modernistische dreamteam en de hippie-utopisten, tussen de scherpe lijnen en de afgeronde hoeken, de instituten met glazen deuren en de rotstuinen. Als er een katalytische tekst was geweest om Garth en zijn groep uit te nodigen voor een gesprek in de (potentieel *hun*) bibliotheek, over, bijvoorbeeld, wat modernistische architectuur zou kunnen betekenen voor de woestijn, was de discussie waarschijnlijk geëindigd in een vuurgevecht en niet in een communale afwas.

Het ongelukkige doch intrigerende huwelijk tussen het zichtbare en het onzichtbare, aanwezigheid en afwezigheid, idealistische hoge cultuur en idealistische permacultuur, wat betekenisvol is en wat functioneel, reëel vs. natuurlijk? Ergens verwant aan stadse sneakers, beschaafde veganistische cafés, kwesties omtrent gipsplaat en de intentie of transcendentie van het object; aan de poging iets weg te nemen *van* om het toe te voegen *aan*, ontastbaar? Mogelijk.

Mogelijk komt het allemaal neer op de noodzakelijke poging twee dingen samen te voegen die doen vermoeden van een andere aard te zijn om die vervolgens met elkaar te laten versmelten. Om de ontmanteling van de (semantische) beperkingen die deze twee dingen gescheiden houden, het omwisselen van wat materiaal voor ander materiaal, of een aantal woorden voor een ander aantal woorden. Of Toilet voor WC. En, uiteindelijk, zoals landgenoot Erving Goffman eens schreef, om te blijven functioneren Moet Je Simpelweg Geloven in De Rol Die Je Speelt, want anders krijg je natte kleren.

- 1 De beschrijving van *Project Series Chris D’Arcangelo Distribution*, 5 Maart, 2005, Parijs: *On Saturday, March 5th, Ben Kinmont and the Antinomian Press will be conducting a public publishing project from a van in front of the Louvre. This one-day publishing event will produce a small book concerning the work of Christopher D’Arcangelo, an American artist who was active primarily in New York and Los Angeles, 1974–79. D’Arcangelo’s activities were focused on ideas of anarchy and how to function as an artist in a capitalistic economy. His work included construction projects in private homes (in collaboration with Peter Nadin) as well as actions within and against museums, which occurred in the Whitney, the Guggenheim, the Museum of Modern Art, and the Louvre inside which Chris had one of his anarchy actions on 9 March 1978.*
- 2 Het is goed om hier te vermelden dat HDTS een non-profit organisatie is, opgericht door Andrea Zittel zelf, Shaun Caley Regen, Lisa Anne Auerbach, Andy Stillpass en John Conelly en die (volgens de website) gelegenheid biedt aan de productie van werk, gedachten, uitwisselingen en ervaringen “to challenge all to expand their definition of art to take on new areas of relevancy.”
- 3 Op 2 juni 2013 verscheen een 500 Words artikel over Women op Artforum.com, specifiek over Connections, dat toen al vergevorderd was: *Working under the moniker Women, designers Neil Doshi and Scott Barry are in the first phase of a five-year design initiative that sets out to inhabit a different location and set of working conditions each year. Currently underway in Yucca Valley, California, their first year, titled Connections, will culminate in two structures integrated into the terrain’s large rock formations and natural environs, remaining after completion as a design residency and library...*
- 4 Erving Goffman, *The Presentation of Self in Everyday Life*, Random House, 1959.

